

PL 62: PŘÍPADOVÁ STUDIE 4 – VÝPOVĚDI OBĚTI

O šest let později Jonáš usiloval o setkání s dcerou pumpaře, Klárou, která té noci byla na benzínce. Klára se s ním ale sejít nechtěla – nevěřila, že jeho lítost je upřímná. Od té vraždy se Klára bála stále víc. Protože se neúčastnila soudního řízení a neznala detaily rozsudku, snažila se ve své fantazii představit, proč byl tatínek zavražděn. Nedokázala si vysvětlit, proč ho Jonáš zastřelil při odchodu z benzínky. Udělali snad něco, co ho přimělo vystřelit? Nebo šlo o vraždu na objednávku maskovanou jako loupežné přepadení? Pokud ne, tak proč si vybral právě jejich pumpu? A co se stane, až vyjde z vězení?

Po několika týdnech Klára svolila, aby jí Jonáš napsal dopis, ve kterém by jí vysvětlil, proč se s ní chce sejít. Klára dopis opravdu dostala a po jeho přečtení se rozhodla, že se s Jonášem sejde.

Po několika měsících příprav se rozhovor uskutečnil ve věznici za přítomnosti Jonášova terapeuta, Jonášova bratra, Kláry, její tety a Klářina zástupce. Setkání trvalo tři hodiny. Jonáš naslouchal Klářinu líčení té strašné noci, jaké to bylo, když pochopila, že je tatínek po smrti, jak tam stála a upřeně se na něj dívala. Tak se bála, že se ani nemohla pohnout. Slyšela se, jak křičí, jak cizí lidé vběhli dovnitř a snažili se pomoci a jak se před nimi schovávala, protože se bála, že se ti pachatelé vrátí, aby ji zabili. Šest let nedokázala být v noci sama nebo být přes noc mimo domov. Popisovala, jaký vliv měl zážitek na její manželství a její děti a jak šest let cítila vinu za smrt otce.

Jonáš také poslouchal, když její teta vyprávěla, jak vražda zasáhla ji i celou rodinu, kolik strachu a nejistoty zažívali, jak se rodinní příslušníci navzájem vzdálili, protože nedokázali snášet strach a bolest druhých.

Jonášův bratr vyprávěl, jak uvěznění ovlivnilo Jonášovy syny – spolužáci je ve škole mlátili – a jak se z matky stala samotářka, protože už nedokázala snášet, jak na ni na malém městě, v jejím rodišti, lidi zírají.

Jonáš odpověděl na Klářiny a bratrovy otázky a převzal odpovědnost za škody, které způsobil. Vysvětlil, jaké kroky podnikl na přípravu svého propuštění a nabídl, že napíše dopisy s omluvou své matce a svým dvěma synům a Klářině rodině, ale napevno se na tom nedomluvili.

Přesto cítila Klára v následujících měsících úlevu, již neměla pocit viny a už se ani tolik nebála, když teď znala odpovědi na otázky, které si neustále kladla. Podle ní bylo setkání úspěšné. Jonášův bratr uvedl, že už si tak neláme hlavu z Jonášova blížícího se propuštění, a Jonáš uvedl, že teď cítí zodpovědnost za svůj budoucí život.